

KERLI ALTMART

Albioni väravad

Kerli Altmart
Albioni väravad

Toimetanud Ülle Tarum-Saarmann
Kujundanud Inga Joala

© Kerli Altmart
© kirjastus Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-718-0

www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

Nagu koer, peremehe kaotanud loom, oleks Katrina tahtnud kuu poole ulguda. Sest ta lihtsalt ei teadnud, mida endaga peale hakata. Objektiivselt võttes oli kõik ju üsna okei. Kaks kätt, kaks jalga, ise terve, katus pea kohal, kõht täis. Mida sa hing veel elult rohkemat nõuda võiks! Ainult et tal oli tunne, nagu oleks ta kahe maailma vahele kukkunud. Ja need maailmad pörkasid kõmisedes ta sees kokku nagu iidsed kivikamakad, sädemeid lendas, tuleleegid torkasid odana otse makku, kõris pigistas, nagu lämmataks seal suits ja kui hapnikku juurde anda, läheb tulekohin aina valjemaks ja valjemaks. Mõnikord tundis ta, et on ebanormaalne. Teisalt, mõistusega võttes ei ole ärevushäire tänapäeval ju miskit ebatavalist. Iga teisel on mingi häire. Ja sellise piasija pärast pole mõtet ka minna arste tülitama. Mida nad teha saakski? Katrina oli õppinud oma veidrate tunnetega elama. Ja tunda ta oskas, kuigi eelistas pigem end pragmaatiliseks mõistuseinimeseks pidada. Praktiline, selgelt piiritletud analüüs aitas sisemist kaost korrastada, lahterdada, määratleda. Ja täna oli ta otsustanud viskit juua. Ikka samal põhjusel – et seda kaost ohjata, veidi tuimestada, natukeseks kõrvale lükata. Ärevus hakkaski veidi järele andma. Katrinal on täna sünnipäev.

Kolmkümmend kolm. Ei mingit ümmargust numbrit, ei uhket pidu ega isegi mitte telefonikõnesid parimatelt sõpradelt. Siiski, võiks ju. Juudi juubel, ja ta tähistab seda siin pubis üksi. Varsti saab kell kümme, ta istub bussi peale ning sõidab ära koju, kus võtab külmikust midagi, paneb arvutis mingi nõmeda *rom-com*'i jooksuma, nutab haledalt, naerab natuke, unistab sutsuke ja siis läheb magama. Ikka üksi. Hommikul läheb ta tööle nagu sajad, tuhanded, miljonid kõikjal maailmas, on tubli büroo-assistent, keedab kolleegidele kohvi, tellib pastakaid, elab oma mõttetut argielu nagu kõik teised. Hurraaa! Palju õnne sünnipäevaks, Katrina!

Kell lähenes kümnele. Väljas sadas klassikalist hilissügisvihma ja hallikas pimedus imes endasse tänavad, inimesed, isegi laternapostide kõhetud valgustäpid. Katrina ohkas, tõmbas kapuutsi silmini ning kõndis pikkade sammudega bussipeatuse poole. Jah, ta sõitis ühissõidukitega, sest tal polnud juhiluba. Isegi autot ei oska ta juhtida. Just nii mõttetu ta ongi. Ja igal pool nähtamatu nagu novembrikuu hägused ööd.

Number 15 tuli peagi, neli inimest astusid bussist välja ja kolm sisse. Katrina valideeris oma pileti, valis üksildase pingi bussi tagaosas ning sättis end istuma akna alla. Kesklinnast koju võttis sõit oma nelikümmend minutit ning Katrinale meeldis aknast välja vaadata, mis siis, et praegu polnud sealt midagi näha. Ainult vihma voogavaid vagusid aknaklaasil. Nirisesid tasakesi üksteisest mööda, peale, ümber, moodustades pikkade joontega mustreid, milles ühenduskohtadesse kogunenud vesi võis paisuda pärliks ning jälle laiali voolata. See oli imeilus vaatepilt. Sellistest väikestest iluhetkedest Katrina elatuski. Võib-olla see oligi tema ainuke anne? Näha ilu ühes väikeses hetkes, saada sellest tillukesest heledast sähvatusesest energiat, impulsi

edasi liikuda, eksisteerida, sest muidu oleks ta elu kui üks lõputu novembrikuu öö.

Bussiüksed avanesid ja sulgusid. Kuni järgmise peatuseni. Ja siis avanesid taas. Mingil põhjusel vaatas Katrina ukse poole ja sealt astus sisse mees. Läbimärg. Villane poolmantel tilkus ning heledad juuksed kleepusid ludult ümber kandilise näo, mis polnud sugugi kõige korrapärasem. Aga ometi oli see nägu ilus. No kui meeste nägude kohta saab üldse *ilus* öelda. Katrina silmitses oma harjumuspärase ilu otsimise ja leidmise rõõmus neid näojooni. Tore, kui pika bussisõidu ajal saab midagi ilusat imetleda. Sel mehel olid heledad selged silmad, mitte väga kandiline lõug, kuidagi pehmed kulmud, mis jätsid sellise heatahtliku mulje ja mahendasid siniste silmade teravat tooni. Ja muidugi pehmed huuled. Katrina oli mitmelgi korral bussis kena meest nähes mõelnud, et mis saaks, kui ta tõuseks oma istmelt, astuks sellise mehe juurde, lihtsalt suudleks teda ja läheks oma teed. Ning nad ei kohtuks enam kunagi. See oli tore mõttemäng üksikule naisele. Ja see mõte pani teda alati naeratama. Sest see oli tema salajane mõte ja tegi tuju heaks.

Äkki vaatas mees talle otsa, kallutas pea viltu ning ta näole tekkis küsiv ilme. Katrina ehmus. Issand, ta oli jäänud seda tüüpi vist liiga pikalt põrnitsema! Oeh, kui piinlik. Siis naeratas mees vastu ning keeras pea ära. Alles nüüd suutis Katrina reageerida ning puuris kiiresti pilgu aknasse. Buss peatus ja mees läks maha. Katrina istus teisel pool, seega ei saanud ta näha, kuidas too vihma sisse astub, pea õlgade vahele tõmbab ja kiirustades kuhugi kaob. Aga mõelda vaid: kui Katrina olekski nii julge, et tõesti suudaks mõnel sellisel korral, kus näeb võõra meesterahva ilusaid huuli, lihtsalt astuda ligi ja neid suudelda? Puudutada kellegi sooje huuli enda omadega ...

Katrina raputas kergelt pead, nagu tahaks selle mõtte peast ära peletada. Et ehk pudiseb minema. Üksiku naise lollid fantaasiad. Katrina on ju ainult üks hale hall hiireke, ilusad mehed ei ole tema liiga. Tema üks oli seda ju talle korduvalt öelnud. Katrina oma välimusega peaks üldse tänulik olema, kui keegi mees temaga kasvõi üheks ööks voodisse tuleb. Et ta on nii tühine, nii igav, nii nähtamatu. Aga Katrina ju püüdis olla hea naine. Ta ootas meest õhtuti sooja söögiga, triikis vaikselt mehe särgid, et sel oleks iga päev puhas ning lõhnav triiksärk võtta, harjas ta ülikondi, viksis kingi, naeris ta naljade peale, pakkis ta kohvreid lähetusteks ja pikemateks väljasõitudeks, ning ootas, ootas, ootas ... Nagu truu koer peremeest.

Ja siis kadusid tasahaaval tema ümbert ta sõbrad, kunagised lahedad ülikoolikaaslased, kolleegid. Kuskilt küll kostis vahel mõni üksik heli, et kuhu on kadunud endine Katrina, see lõbus, vahedat huumorit armastav, tark ja ilus Katrina? Temast oli saanud hall vari. Kolmekümne kolme aastane maha jäetud hall vari, kes kutse peale ilmub nurgast nagu põrandahari, pühib sodi kokku, serveerib kohvi, peseb nõud, naeratab, naeratab, naeratab.

Buss pidurdas foori taga. Katrinal oli aeg tõusta ning väljuda.

Kodu oli röske ja külm. Katrina viskas mõned halud ahju, vaatas, kuidas leegid tasapisi paberitükilt puuhalu külge nilpasid, ja pani siis ahjuukse kinni. Kodus ei olnud mitte midagi süüa. Ja ka pubis ei olnud ta sööki tellinud. Kapis leidis ainult piparmünditeed ja üks toores kartul. Üksi olles polnud tal vähi- matki isu kokata. See tundus nii mõttetu. No mida sa hautad või keedad või küpsetad, kui lõpuks istud üksinda laua taga ja vaid songid seda toitu, sest alla eriti ei lähe.

Veekann hakkas kahisema ja Katrina kallas vee teepakile. Suhkrut ka ei olnud. No mis seal ikka. Teed võib ka suhkruta juua. Pealegi sumises ta pea kergelt viskist. Ta oli joonud neli klaasi ja tema kaalu juures tähendas see, et ta oli nüüd ikka päris korralikult jõminas. Kõik ajas natuke naerma. Täiesti lambist. Kuna kedagi ju läheduses polnud, lasigi Katrina endast selle kihina välja. Rüüpas kuuma teed ja muudkui itsitas. Ta itsitas selle lolli mõtte peale: suudelda bussis võhivõõrast kena meest. Kujutles, kui ehmunud võiks meessoost olend taolise rünnaku puhul olla. Ja ... Ja siis kadus see väike rõõm, sest üllatusele järgneks põlgus, vahest isegi vastikustunne. Et selline nähtamatu olevus oli julgenud ilusat inimest puudutada! Rüvetada

ilu ... Katrina südamest käis läbi selline valusööst, et ta oksendas põrandale. Ühest küljest oli see hea, sest pea sai veidi selgemaks, teisalt aga tuli nüüd sitamaitse suhu ja pööritav süda hakkas läikima. Ja ta ei tahtnud homme tööle minna. Ta püüdis meeletult uut töökohta leida, et Reneest kaugemale saada. Et unustada see vetsus kogemata nähtud vaatepilt, millele ta sattus. Kuidas ta lihtsalt seisis seal ja vaatas meest teise naisega seksimas ja äkitselt ei tundnud midagi. Vabandas vaid ja pani ukse vaikselt kinni. Samal õhtul võttis Renee oma asjad ning kolis selle teise naise juurde, nagu Katrinat poleks kunagi eksisteerinudki. Ei mingit draamat, pisaraid, viha. Kui sind pole olemas, siis sind pole olemas. Peremeheta koer, kes ei tea, mida endaga peale hakata, kui pole enam kedagi, keda teenida. No kui välja arvata see, et keegi peab selle okse ju põrandalt ära koristama. Katrina tõusis, võttis rulli köögipaberit ja hakkas põrandale laiali valgunud rubi kokku rookima.